

POWER-DESIGN

Der er en vej...

Stress og kræft på verdensplan

Birgit Lyngø

2011

Der er en vej...

Stress og kræft på verdensplan

Første gang, jeg blev virkelig bevidst om fjenden ved navn kræft, var da jeg på BBC så Peter Russells film *"The Human Brain - The Global Earth"*.¹

Og, ja, sygdommen og angrebet har med en global verdens stress og ubalance at gøre.

Hvad var det så, der vækkede mig, ja gav mig et kraftigt 'wake up call'? i øvrigt sammen med 12 konsulenter fra det daværende KAD (Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark).

Det var en billedsekvens i filmen, som viste denne Jordens ubalance ved først at vise et luftfoto af en dansk, nyere landsbybebyggelse, bygget helt koncentrisk som en hestevogns hjul, og derefter vise et luftfoto af Los Angeles. Men så kom aha-oplevelsen ved, at man i filmen zoomede ud fra dette LA-luftfoto og ind i et mikroskopisk udsnit af en kræftcelle...

Det viste sig, at disse to billeder var så tæt på at være ens.

Ups!

En fælles erkendelse af kræftens ophav

Der sad vi, hele denne kvindeflok som repræsenterede kvinder fra hele Danmark og var konsulenter for arbejderkvinder med stress fra fabriksarbejdets hårde akkorder. For kvinder med en fælles erkendelse af, hvordan menneskets ageren i og ud fra stress ligner LAs motorvejsnet og vejnet helt uden symmetri og centrering, men kort og godt er et stort rod på vej til at opløse enhver sammenhængskraft på alle planer.

Los Angeles og en dansk, moderne landsby dog som de gamle landsbysamfund med stænderforsamlingen på cirkelplacerede sten i landsbyens midte.

Centrering – centrering – centrering.

Samling – samling – samling.

Samarbejde – samarbejde – samarbejde.

Her tager naturen over og spreder naturligt, som et talt ords efterfølgende lydbølge, ringe der breder sig i luften, i vandet, i jorden - når en fra naturen givet stilhed giver plads til det.

Støj er stilhedens uorganiske og forstyrrende rod. Den er maskin- og menneskeskabt. Den er ødelæggende. Den er grim og rodet (LA set fra luften). Øjet og sindet kan ved dette syn og i denne virkelighed ikke finde hvile noget sted.

¹ Peter Russells film er lavet ud fra hans bog af samme navn. Efterfølgende er bogen oversat til dans med titlen "Den menneskelige hjerne – Den balle Jord". Forlag ?. Årstal ?.

Nå, er det sådan disse små Satanere ser ud. De celler som ubemærket opstår i surt miljø og begynder at tage pladsen op fra de sunde "danske landsbyceller", de koncentriske, Maria-blå celler med en cellekerne i midten og celleplasma i en cirkel omkring.

Jeg følte forskellen i min krop, da vi på Svinkløv Badehotel var færdige med at se filmen. – Svinkløvs smukke og livgivende omgivelser havde vi bevidst valgt som vores kursuscenter og ramme om fem dage til fordybelse i begrebet balance & sund vækst.

Og her sad vi ramt i en slags fælleshjertekule – ramt i et fælles pulsslæg.

Rørt i bevidstheden om, at vi alle, her som kvinder og samfundsborgere, som mødre der i et langt liv "bærer" og beskytter vore børn og vore kære i vore hjerter. At vi alle er oppe imod denne fjende, kræft, det blev vi bevidste om netop denne dag.

Pause! Deklamerede jeg.

- "Vi tager en times pause til en gåtur i klitterne og ved havet. Jeres opgave er imens at fylde jer med luft og lys og bølgeslag. – Kaffe og te venter jer i den solgule stue, når I kommer tilbage."

Vi var mildt sagt rystede, men på den gode og opvækkende måde.

Tre af deltagerne havde haft kræft. Brystkræft, mave-tarmkræft og livmoderhalskræft.

Det var Alvoren, som Peter Russells film havde sat billeder på. Det var følelser, som vi alle genkendte og forbandt os med – som mødre, som arbejdende og servicerende kvinder, som medsøstre, som kvinder og samarbejdspartnere til vores mænd og kollegaer.

Mafiaens indtog

Jeg rystede det aldrig helt af mig sidenhen.

Her, tyve år senere og med p.t. 40.000 nye kræfttilfælde om året, sidder bevidstheden om, hvad årsagen til fjendens sejr er. Ikke mindst er jeg fuldstændig opmærksom på, hvordan vi holder skansen og sætter ind med "grønne zoner", med ro, med naturtro og levende føde, med slow-cities, med kærlighed og åndelig rodfæstelse.

Ti år efter Svinkløv og den fælles KAD-bevidsthed vågnede jeg en nat med en smertelig oplevelse af, at jeg blev gennemboret af et sværd, stukket ind i mellemgulvet (solar plexus) og ud på ryggen (hjerterets bagside). - Jeg har *aldrig* tidligere oplevet så stor en fysisk og psykisk smerte. Selv ikke den fysiske smerte ved barnefødsel.

Det skete hen på morgenstundens små timer...

Jeg krummede mig sammen som et foster, og jeg bad Gud om hvile og hjælp i smerten.

I en efterfølgende søvn drømte jeg, at en mafiaboss var trængt ind i mit store, hvide patriciavilla gennem et vinduesparti, hvor "det elektriske system" var ude af funktion (en slags tyverisikring). Det skyldtes en defekt eller et brud (i mit immunforsvar).

Mafiabossen stod nu få meter foran mig og sigtede med sin revolver direkte på mit hjerte og mit venstre bryst. - - I øjeblikket, før han nåede at affyre sit dødbringende skud, blev det af en klar og høj røst befalet mig: "SYNG!"

Igen faldt jeg i søvn, og jeg drømte, at jeg havde fået kræft. Denne uromager og sabotør imod min lov og orden, ja dette monster af en mafiaboss var trængt igennem min tyverialarm og stod nu respektløst inden for murene i "mit hus" (i min krop).²

Jeg vidste, det var sandt, at jeg havde kræft – også selv om min læge sagde, at de smerter i bugspytkirtlen og mellemgulvets dybe indre var forårsaget af en virus, der havde ramt mig.

Jeg vidste, jeg havde kræft, også selv om en biopsi af den lille knude i brystet ikke viste anormale forhold. Jeg vidste, at jeg havde kræft.

Tag kampen op!

Nu var det tid til "at tage kampen op" imod *alt*, som forstyrrede min centrering og opbygning af naturens og Guds helende virke.

Nu var det tid til "at vælge rigtigt" i enhver henseende. Vælg til og vælg fra. - Kom ind. Bliv ude.

Jeg var maestro i mit eget rige sammen med Gud og i samråd med mine mange hjælpere. Og disse var sangen, den sunde økologiske mad, vitaminer og mineraler, hvile og meditation, kærlige strygninger fra kærlige hænder, elskov, lange gåture i skoven, stille ture i kajak på Gudenåen, timer sammen med fårene. Det var søvn i en høstak. Det var irisanalyse og mørkemikroskopi af mit blod for at få billeder på mine røde blodlegemers fremgang. Det var kraniosakralterapi, healing, forbøn og atter forbøn... Det var Gud i Himlen og på Jorden.

Fokus-fokus-fokus.

SYNG!

Hvordan rummer man så stor smerte? For det er ensomt at have kræft.

Lige som det, når alt kommer til alt, er ensomt at leve og at dø.

Og, ja, det kræver enorme ressourcer at sige nej tak til kemogifte og til radioaktiv strålebehandling. Det kræver stor tro at være tro over for sig selv og sin menneskelige natur, som er selvhelbredende under de rette vilkår – i de rette omgivelser – fri af stress, støj, uro, gift, kemisk ubalance.

Hvor finder vi de vilkår, hvorunder vi vokser og gror i sundhed, glæde og livfuldhed?

Min egen største hjælp hertil har været mine åndelige, trofaste venner, mine præsteventner og deres bøn og forbøn.. Det har været mine trofaste væbnere, særligt udvalgte behandlere i både konventionel og ukonventionel regi. Det har været sangen og den klassiske musik, ægtheden, dansen, naturligheden – naturen og retræten. Det har været kærlighed og atter kærlighed. Det har været 'slow life' som modgift til stress og præstationskrav sat op overfor snærende 'dead lines'.

Vejnen...

Gennem mine drømme og gennem musikken er jeg blevet vist vejen for hvert eneste skridt og også til at hvile mig en tid og bosætte mig i mit eget rige på ny.

² Til de symbolske drømmebilleder anvender jeg en jungiansk tolkning og min egen klare indsigt, som er skrevet i parentets.

Det har alt sammen været og er som et mønstereksempel på, hvordan jeg – vi? - bedst lever livet på og med denne klode, som vi beboer og lever på: Moder Jord.

Det er alt i alt en gave at have fået overrakt: Et livsvarigt, lyslevende eksempel på, hvad der, når alt kommer til alt, er livgivende og lutrende, er af største værdi at give over til vores børn og børnebørn – ALT bygget på kærligheden.

*”Der er en lov,
Som er stærkere end døden:
At kærligheden
Vil få det sidste ord;
Og Kristus rejste
Den lov til lov for verden.
Nu gælder nåden
Til trøst for dem, som tror.”*

- Af Holger Lissner. 1991 (3. vers).